

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Martina Bobáka a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **X. Y.**
bytem X

zastoupeného Mgr. Filipem Červenkou, advokátem
sídlem Mánesova 1374/53, Praha 2

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Policejního prezidia ze dne 9. 9. 2019, č.j. PPR-25295-1/ČJ-2019-990115,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Policejního prezidia ze dne 9. 9. 2019, č.j. PPR-25295-1/ČJ-2019-990115, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 23 570 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Filipa Červenky, advokáta.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení a vymezení sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

1. Žalobce se žalobou podanou dne 21. 10. 2019 domáhá zrušení sdělení Policie České republiky, Policejního prezidia (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 9. 2019, č.j. PPR-25295-1/ČJ-2019-990115 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný žalobce informoval o tom, že nevyhověl jeho žádosti ze dne 22. 7. 2019 o výmaz osobních údajů z evidence nežádoucích osob (dále též „**ENO**“) a údajů ze Schengenského informačního systému druhé generace (dále též „**SIS II**“).

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

2. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí uvedl, že podání žalobce ze dne 22. 7. 2019 týkající se žádosti o výmaz záznamu žalobce v SIS II a v ENO posoudil jako žádost o výmaz osobních údajů podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o zpracování osobních údajů**“) ve spojení s § 84 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o Policii ČR**“) a čl. 41 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II) (dále jen „**nařízení č. 1987/2006**“), a čl. 58 odst. 5 rozhodnutí Rady 2007/533/SV ze dne 12. června 2007 o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II) (dále jen „**rozhodnutí Rady 2007/533/SV**“).
3. Pokud jde o vedení údajů žalobce v SIS II, žalovaný v Napadeném rozhodnutí poznamenal, že pod X je v SIS II veden záznam podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 vztahující se k osobě žalobce. Doplnil, že *„v této souvislosti byl k Vaší osobě pořízen záznam pro účely odeprání vstupu nebo zákazu pobytu na území států schengenského prostoru, který byl vložen příslušnými orgány České republiky. (...) Schengenský informační systém II zpracovává k Vaší osobě tyto kategorie osobních údajů: základní identifikační údaje“*.
4. Žalovaný dále poukázal na to, že zpracovává osobní údaje žalobce v souvislosti s pravomocným odsouzením žalobce rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne Y. Y. 1997, č.j. X. S poukazem na § 158 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), § 154 odst. 3 písm. a) a odst. 6 tohoto zákona podotknul, že žalobce byl zaevidován do ENO ode dne 30. 6. 1999 na dobu neurčitou, přičemž osobní údaje žalobce byly rovněž vloženy do Schengenského informačního systému a podle čl. 96 Schengenské prováděcí úmluvy se tak opatření k zamezení vstupu rozšířilo na celý schengenský prostor. Doplnil, že v souladu s nařízením č. 1987/2006 byly osobní údaje žalobce převedeny do SIS II.
5. Žalovaný poukázal na § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a doporučil žalobci obrátit se na Okresní soud v Mostě, který mu uložil trest vyhoštění, aby tento trest prominul, anebo na Kancelář Prezidenta republiky s žádostí o amnestování trestu vyhoštění prezidentem republiky.
6. Uzavřel, že *„s ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze Vaší žádosti o výmaz osobních údajů vyhovět“*.

III. Žaloba

7. Žalobce v žalobě předeslal, že byl rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne Y. Y. 1997, č.j. X, odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou roků a k trestu vyhoštění. Následně byl zaevidován do ENO podle § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a podle § 154 odst. 3

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

písm. a) zákona o pobytu cizinců byl označen za nežádoucí osobu, přičemž je o něm veden záznam v systému SIS II za účelem odepření vstupu nebo zákazu pobytu na území státu schengenského prostoru.

8. Žalobce uvedl, že požádal žalovaného podáním ze dne 22. 7. 2019 o likvidaci osobních údajů z ENO a údajů ze systému SIS II, a to z důvodu, že již nepředstavuje závažné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti ani bezpečnosti smluvních států ve smyslu čl. 24 odst. 2 nařízení č. 1987/2006 a § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Následně žalobce obdržel Napadené rozhodnutí, kterým nebylo žádosti vyhověno, a proti němuž brojí žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.
9. V návaznosti na reprodukci závěrů vyslovených žalovaným v Napadeném rozhodnutí žalobce předeslal, že se závěry vyjádřenými v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nesouhlasí a považuje je za nesprávné, přičemž vydáním rozhodnutí byl přímo zkrácen na svých právech.
10. Žalobce zdůraznil, že byl označeným rozsudkem odsouzen pro trestné činy majetkové povahy, které byly spáchány před téměř 25 lety (poslední skutek počátkem roku 1995). Žalobci byl uložen trest odnětí svobody na samé spodní hranici tehdy platné zákonné trestní sazby. Vedle tohoto trestu byl žalobci uložen rovněž trest vyhoštění, a to bez uvedení doby, na kterou má být žalobce vyhoštěn (tedy *de facto* na dobu neurčitou). Žalobce konstatoval, že trest vyhoštění na dobu neurčitou mu byl uložen v době, kdy byl při uložení trestu vyhoštění odsouzenému odepřen vstup na území automaticky na dobu neurčitou, tedy i tehdy, kdy by dle současné právní úpravy trest vyhoštění na dobu neurčitou nepřipadal v úvahu. Doplnil, že v současné době (podle stávající právní úpravy) soud uloží trest vyhoštění na dobu neurčitou pachateli pouze v nejzávažnějších případech, kdy vzhledem k potřebě ochrany společnosti a nápravy pachatele i k okolnostem rozhodným pro jeho výměru nepostačuje uložení časově omezeného trestu vyhoštění ani na nejdelší možnou dobu 10 let. S poukazem na relevantní doktrinní závěry přitom žalobce podotknul, že uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou bude přicházet v úvahu především za situace, kdy je pachatel opětovně odsouzen za trestný čin, jehož povaha a závažnost vyžaduje uložení trestu vyhoštění, který sice již byl pachateli uložen dřívějším rozsudkem v trvání do 10 let, ale pachatel ho nerespektoval nebo se vyhýbal jeho výkonu. Podle žalobce přitom v jeho případě tyto podmínky dány nejsou.
11. S poukazem na závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4503/12 žalobce namítl, že v době, kdy mu byl trest vyhoštění uložen, nebyly citované skutečnosti soudem zohledňovány, což vyplývá i z odůvodnění rozsudku. Soud nadto vycházel ze zcela jiné socioekonomické situace, kdy ani jedna ze zemí (ČR a Srbsko) nebyla členskou zemí Evropské unie, ani součástí Schengenského systému a trest vyhoštění se tak v době jeho uložení vztahoval pouze na území České republiky a v cestování do jiných zemí žalobce neomezoval.
12. Z rozsudku Okresního soudu v Mostě je třeba podle žalobce vyzdvihnout, že podle odůvodnění žalobce trestného činu *„upřímně litoval a při objasňování své trestné činnosti velmi výrazně napomáhal orgánům činným v trestním řízení. Bez jeho doznání by se zřejmě tato trestná činnost nepodařila objasnit“*. Z odůvodnění rozsudku je podle žalobce patrné, že nebezpečnost pachatele byla již v době vynesení rozsudku značně nízká. Žalobce namítl, že s ohledem na výraznou prodlevu od uložení trestu vyhoštění již přítomnost osoby žalobce na území České republiky nepředstavuje jakékoli riziko pro bezpečnost či veřejný pořádek.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

13. Žalobce připomněl, že z odst. 11 preambule nařízení č. 1987/2006 vyplývá, že „záznamy za účelem odeprání vstupu nebo pobytu by v SIS II měly být uchovávány nanejvýš po dobu potřebnou pro splnění účelů, pro které byly tyto záznamy pořízeny. Obecnou zásadou je, že by měly být ze SIS II automaticky vymazány po uplynutí tří let. Rozhodnutí o uchování záznamu po delší dobu by mělo vycházet z komplexního individuálního posouzení. Členské státy by měly během tohoto tříletého období tyto záznamy přezkoumat a vést statistiku o počtu záznamů, u nichž byla doba uchovávání prodloužena“. V Napadeném rozhodnutí však podle žalobce žalovaný žádné komplexní individuální posouzení neprovádí a zamítnutí žádosti odůvodňuje zcela formalistickými důvody.
14. Žalobce v této souvislosti poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2018, č.j. 14 A 59/2017 - 52, publ. pod č. 3832/2019 Sb. NSS, podle kterého „při přezkumu žádosti o likvidaci záznamu v Schengenském informačním systému druhé generace musí správní orgán zvážit, zda stále přetrvává základní účel vedení záznamu, tj. zajištění vysoké úrovně bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti [viz čl. 1 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)]“. Podle žalobce přitom již zmiňovaný účel vzhledem k jím uváděným skutečnostem nadále nepřetrvává. Žalovaný se nadto podle žalobce uvedenými skutečnostmi vůbec nezabýval a Napadené rozhodnutí je tak třeba považovat za nepřezkoumatelné.
15. Žalobce dále upozornil, že podle citovaného rozsudku Městského soudu v Praze „pro vedení záznamu o osobě v evidenci nežádoucích osob platí, že s postupující dobou budou důvody pro uchování záznamu oslabovat“. Měl za to, že po uplynutí doby téměř 25 let od trestné činnosti žalobce již tyto důvody oslabily natolik, že je možné přistoupit k likvidaci osobních údajů z ENO a údajů ze SIS II. Namítl, že přestože tento argument uváděl i ve své žádosti, žalovaný se jím nijak nezabýval a argumenty žalobce zcela ignoroval.
16. Žalobce se domníval, že závěry tohoto skutkově a právně obdobného případu je třeba vztáhnout i na rozhodování ve věci žalobce.
17. Žalobce podotknul, že odkaz žalovaného na možnost žádat Okresní soud v Mostě, aby žalobci trest prominul, anebo se obrátit na Kancelář Prezidenta republiky s žádostí o amnestování trestu vyhoštění prezidentem republiky, považuje z jím specifikovaných důvodů za nepřijatelný.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 19. 12. 2019 uvedl, že „v návaznosti na doručitou žalobu“ předmětnou věc opětovně přezkoumal, přičemž při posouzení možnosti výmazu záznamu o žalobci ze SIS II pečlivě zvážil, zdali nadále trvají důvody pro uchování záznamu v daném systému, a to s ohledem na znění a podstatu nařízení č. 1987/2006, přičemž dospěl k závěru, že žalobce nepředstavuje takovou hrozbu pro země zapojené v systému Schengenského informačního systému II, aby bylo nezbytné údaje o žalobci, s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula, i nadále evidovat v SIS II. Z uvedeného důvodu bylo podle žalovaného dne 28. 11. 2019 přistoupeno k výmazu osobních údajů žalobce ze SIS II.
19. Žalovaný dále konstatoval, že co se týče osobních údajů žalobce vedených v ENO (národní databáze, platná pouze pro Českou republiku), obrátil se dne 27. 11. 2019 na Okresní soud

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

v Mostě, s žádostí o vyjádření „*ohledně platnosti rozsudku v části žalobcova trestu vyhoštění na dobu neurčitou*“, avšak neobdržel žádnou odpověď. S ohledem na uvedené nebylo podle žalovaného přistoupeno k výmazu osobních údajů žalobce z ENO.

V. Další podání účastníků

20. Žalobce posléze ve svém podání ze dne 20. 1. 2020 konstatoval, že mu dosud nebylo plně vyhověno, neboť dosud nebyl proveden výmaz osobních údajů žalobce vedených v ENO. Žalobce v této souvislosti poznamenal, že důvody pro výmaz z ENO jsou obdobné jako důvody pro výmaz ze SIS II, přičemž v tomto směru odkázal na dříve připomínaný rozsudek Městského soudu v Praze č. 3832/2019 Sb. NSS.
21. Žalovaný v podání ze dne 30. 1. 2020 sdělil, že žalobce je aktuálně veden v ENO na základě dříve označeného rozsudku Okresního soudu v Mostě s tím, že trest vyhoštění uložený tímto rozsudkem je stále platný, a to i podle výpisu z rejstříku trestů a na základě vyjádření Okresního soudu v Mostě, podle kterého nedošlo k žádné změně oproti hlášenému stavu. Žalovaný zopakoval, že žalobce byl podle § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců označen za nežádoucí osobu a podle § 154 odst. 6 téhož zákona zaevidován do ENO ode dne 30. 6. 1999 na dobu neurčitou. S poukazem na § 154 odst. 3 písm. a) a § 155 odst. 2 téhož zákona uvedl, že podle jeho názoru zákon o pobytu cizinců neumožňuje Policii České republiky svévolné zařazení cizince do evidence nežádoucích osob, ale současně neumožňuje ani takové vyřazení, přičemž Policie České republiky je vždy povinna posuzovat zákonné důvody a postupovat podle dikce zákona, a to včetně případů, kdy je vydáno rozhodnutí jiného orgánu, na jehož základě je cizinec za nežádoucí osobu označen a zařazen do ENO. Podotknul, že z právního řádu České republiky nikterak nevyplývá, že je Policie České republiky oprávněna na základě vlastního rozhodnutí vyřadit z ENO osobu označenou za nežádoucí podle § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tímto postupem by byl podle žalovaného mařen výkon pravomocného soudního rozhodnutí, a Policie České republiky, jakožto orgán moci výkonné, by tak bez zákonného zmocnění zasahovala do soudní moci, což by bylo v rozporu se základními principy demokratického státu, jež jsou zakotveny ústavním pořádkem České republiky. Poukázal přitom na závěry stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. Tpjn 304/2010 ze dne 24. 2. 2011.
22. Žalobce pak v podání ze dne 19. 2. 2020 setrval na svém dřívějším procesním stanovisku s tím, že závěr žalovaného je v rozporu s § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje základní podmínky, za kterých je možné, aby byl cizinec veden jako nežádoucí osoba. Opakovaně odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. 3832/2019 Sb. NSS, s tím, že z jeho závěrů je evidentní, že žalovaný nepostupoval správně, když pouze odkázal na dříve uložený trest. Žalovaný se podle žalobce v Napadeném rozhodnutí s otázkou, zda jsou stále dány důvody pro vedení žalobce v ENO, nijak nevypořádal.

VI. Původní rozsudek Městského soudu v Praze, zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu a další podání stran

23. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 4. 11. 2020, č.j. 10 A 170/2019 - 52 (dále jen „**Původní rozsudek Městského soudu**“), zrušil Napadené rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů pro nevyhovění žádosti žalobce podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

24. Na základě kasační stížnosti podané žalovaným však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 6. 2023, č.j. 10 As 363/2020 - 80 (dále jen „**Rozsudek NSS**“), zrušil Původní rozsudek Městského soudu a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se na základě obsahu kasační stížnosti zabýval pouze otázkou, zda může být cizinec vymazán z ENO, ačkoli stále vykonává trest vyhoštění na dobu neurčitou. Nezabýval se tedy výmazem žalobce ze SIS II, neboť k tomuto ze strany žalovaného došlo v průběhu řízení dobrovolně. V projednávané otázce Nejvyšší správní soud na rozdíl od Městského soudu v Praze dospěl k závěru, že *„záznam cizince do evidence nežádoucích osob na základě uloženého trestu vyhoštění [§ 154 odst. 3 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] je pouhým administrativním důsledkem tohoto trestu. Doba vedení cizince v evidenci nežádoucích osob má podle zákona odpovídat trvání jemu uloženého trestu vyhoštění; proto trvající trest vyhoštění už jen sám o sobě znemožňuje vymazat cizince z evidence nežádoucích osob. Dokud tedy trvá trest vyhoštění, trvá i záznam v evidenci nežádoucích osob. Cizinec musí nejprve odstranit trvající trest vyhoštění, a to prostředky trestního práva; až poté se může obrátit na policii s žádostí o výmaz z evidence“*. Současně Nejvyšší správní soud dovodil, že *„na evidenci nežádoucích osob nelze analogicky použít úpravu SIS II a český zákonodárce zde má vlastní prostor pro nastavení právní úpravy evidence nežádoucích osob“*.
25. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud vrátil věc k dalšímu řízení Městskému soudu v Praze, který je nyní vázán právním názorem kasačního soudu vyjádřeným v Rozsudku NSS, tedy že *„nebude v případě trvajícího trestu vyhoštění po policii vyžadovat hodnocení, zda žalobce představuje nežádoucí osobu podle § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Trvající trest vyhoštění už sám o sobě znemožňuje vymazat žalobce z evidence nežádoucích osob“*.
26. Podáním ze dne 14. 7. 2023 žalobce prohlásil, že na podané žalobě trvá a zpět ji nebere. Poznamenal, že žalovaný v Napadeném rozhodnutí nezdůvodnil přezkoumatelným způsobem své závěry a žádosti žalobce se řádně nezaobíral. V Napadeném rozhodnutí se žalovaný nijak nevyjádřil k žalobcem tvrzeným skutečnostem a nepřezkoumal důvody dalšího vedení záznamů o osobě žalobce v obou evidencích. V době vydání rozhodnutí bylo Napadené rozhodnutí nezákonné. Z toho důvodu má žalobce za to, že žaloba byla podána po právu a navrhl, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou Napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení presumován). Ve věci ostatně byly s ohledem na dále uvedené dány důvody pro rozhodnutí bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
28. Podstatou sporu mezi účastníky je posouzení zákonnosti postupu žalovaného, který sdělením ze dne 9. 9. 2019, č.j. PPR-25295-1/ČJ-2019-990115, informoval žalobce o tom, že nevyhověl jeho žádosti ze dne 22. 7. 2019 o výmaz osobních údajů z ENO a údajů ze SIS II.
29. Zatímco žalovaný je přesvědčen, že z právního řádu České republiky nikterak nevyplývá, že je Policie České republiky oprávněna na základě vlastního rozhodnutí vyřadit z ENO osobu označenou za nežádoucí podle § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

(k výmazu osobních údajů žalobce ze SIS II. žalovaný po vydání Napadeného rozhodnutí přistoupil – srov. k tomu dále), žalobce s poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze č. 3832/2019 Sb. NSS namítá, že po uplynutí doby téměř 25 let od trestné činnosti žalobce již důvody vedení jeho osoby v evidencích oslabily natolik, že je možné přistoupit k likvidaci osobních údajů z ENO a údajů ze SIS II. Přitom poukazoval na to, že žalovaný se vzdor závěrům plynoucím z uvedeného rozsudku skutečnostmi uvedenými již v jeho žádosti ze dne 22. 7. 2019 nijak nezabýval a Napadené rozhodnutí je tak třeba považovat za nepřezkoumatelné.

30. Soud předeseílá, že žalobce zvolil se zřetelem k dnes již ustáleným judikaturním východiskům správný prostředek ochrany, pokud brojil proti označenému sdělení žalovaného prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. V tomto směru je třeba připomenout, že obdobným případem se Nejvyšší správní soud poprvé zabýval v rozsudku ze dne 25. 6. 2014, č.j. 1 Aps 15/2013 - 33. Jakkoli se jeho závěry týkaly Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen „**Prováděcí úmluva**“), Nejvyšší správní soud výslovně potvrdil, že nařízení č. 1987/2006, které ke dni 9. 4. 2013 nahradilo články 92 až 119 Prováděcí úmluvy, nepřineslo v posuzovaných otázkách žádnou změnu. Nejvyšší správní soud přitom v uvedeném rozsudku konstatoval, že *„[s]těžovatel měl tedy před podáním žaloby ke správnímu soudu nejprve podat žádost o výmaz či opravu záznamu v SIS u Policie České republiky, Policejního prezidia. [...] Stěžovatel nicméně žádost Policii České republiky nepodal, a namísto toho se rovnou obrátil na soud. Stěžovatel se mohl domáhat ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky, čímž naplnil předpoklady nepřípustnosti své žaloby podle § 85 s. ř. s. [...] Stěžovateli nynější rozhodnutí neupírá soudní ochranu. Proti případnému negativnímu rozhodnutí Policie České republiky se bude moci bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, eventuálně v případě nečinnosti Policie České republiky žalobou nečinnosti“*.
31. Uvedené závěry byly posléze potvrzeny v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2016, č.j. 8 As 37/2016 - 31, či ze dne 9. 8. 2018, č.j. 9 Azs 49/2018 - 50. Nejvyšší správní soud tak ustáleně judikuje, že sdělení žalovaného k žádosti o výmaz osobních údajů z ENO osob a údajů ze SIS II je třeba považovat za rozhodnutí správního orgánu v materiálním smyslu, proti němuž lze přímo brojit žalobou ke správnímu soudu, aniž je třeba předtím marně vyčerpat jiné prostředky ochrany.
32. Ačkoliv si je soud vědom specifičnosti dané věci, tedy že se jedná o správní akt velmi hraniční povahy, přičemž s jeho pojmáním za správní rozhodnutí se mohou pojít některé praktické problémy, se závěry vyslovenými ve shora uvedených rozsudcích se zcela ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich jakkoli odchylovat, pro větší stručnost na ně na tomto místě v plném rozsahu odkazuje a při svém rozhodování v nyní posuzované věci z nich vychází.
33. Soud v logice uspořádání žalobních námitek nejprve přistoupil k posouzení důvodnosti žalobní argumentace poukazující na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů. Platí přitom, že pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze v zásadě vážit důvodnost uplatněných námitek.
34. Žalobce v tomto směru v podané žalobě uvedl, že podáním ze dne 22. 7. 2019 požádal o likvidaci osobních údajů z obou systémů s poukazem na to, že po uplynutí doby téměř 25 let od trestné činnosti již nepředstavuje závažné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti ani bezpečnosti smluvních států a důvody vedení jeho osoby v evidencích tedy

oslabily natolik, že je možné přistoupit k likvidaci osobních údajů v obou systémech. Žalobce přitom namítl, že žalovaný v Napadeném rozhodnutí vzdor zákonným a navazujícím judikaturním požadavkům neprovedl žádné komplexní individuální posouzení, zamítnutí žádosti odůvodnil zcela formalistickými důvody a skutečnostmi namítanými v jeho podání ze dne 22. 7. 2019 se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval.

35. Ve věci evidence nežádoucích osob soud připomíná, že podle § 158 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie při výkonu působnosti podle tohoto zákona provozuje informační systém cizinců, v němž se mj. o cizinci vedou údaje o důvodu zařazení do evidence nežádoucích osob s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území [viz písm. b) bod 7 tohoto ustanovení].
36. Podle § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se nežádoucí osobou rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.
37. Podle odstavce 3 písm. a) tohoto ustanovení policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí soudu o trestu vyhoštění z území.
38. Z § 155 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců se podává, že policie cizince z evidence nežádoucích osob vyřadí, jestliže bylo pravomocné rozhodnutí soudu nebo správního orgánu (§ 154 odst. 3) vykonáno, po prominutí trestu vyhoštění nebo jeho amnestování prezidentem republiky nebo po zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění soudem nebo správním orgánem.
39. K požadovanému výmazu ze SIS II pak soud podotýká, že podle § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.
40. Podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 se údaje týkající se státních příslušníků třetích zemí, o kterých byl pořízen záznam pro účely odepření vstupu nebo pobytu, vloží na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatého příslušnými správními orgány nebo soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy. Toto rozhodnutí může být učiněno pouze na základě posouzení jednotlivých případů.
41. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení se záznam vloží, pokud se rozhodnutí uvedené v odstavci 1 zakládalo na tom, že přítomnost státního příslušníka třetí země na území členského státu může představovat ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti státu.
42. Dle odst. 3 tohoto ustanovení se záznam může též vložit, pokud se rozhodnutí uvedené v odstavci 1 zakládalo na skutečnosti, že se na státního příslušníka třetí země vztahuje opatření směřující k vyhoštění, odepření vstupu nebo navrácení, které nebylo zrušeno ani

pozastaveno, včetně, nebo spolu se zákazem vstupu, případně, a to z důvodu porušení vnitrostátních právních předpisů o vstupu nebo pobytu státních příslušníků třetích zemí.

43. Podle čl. 21 nařízení č. 1987/2006 členský stát před pořízením záznamu ověří, zda je daný případ dostatečně přiměřený, relevantní a závažný pro vložení do SIS II.
44. Podle čl. 29 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 se záznamy vložené do SIS II podle tohoto nařízení uchovávají pouze po dobu nezbytnou pro splnění účelů, pro které byly vloženy.
45. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení do tří let od vložení takového záznamu do SIS II přezkoumá členský stát, který záznam pořídil, nutnost jej zachovat.
46. Podle čl. 43 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 má každý právo podat žalobu u soudu nebo orgánu příslušného podle právních předpisů kteréhokoliv členského státu, zejména ve věci přístupu, opravy, výmazu či poskytnutí informace nebo odškodnění v souvislosti se záznamem, který se ho týká. Podle odstavce 2 citovaného článku se členské státy navzájem zavazují vymáhat konečná rozhodnutí vydaná soudy nebo orgány uvedenými v čl. 43 odst. 1.
47. Soud dále připomíná, že podle § 84 odst. 1 zákona o Policii ČR policie v souladu se závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodních smluv o odstraňování kontrol na společných hranicích a nimi souvisejících předpisů Evropské unie provádí zpracování informací včetně osobních údajů v Schengenském informačním systému.
48. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení policejní prezidium provozuje národní součást Schengenského informačního systému a plní úkoly orgánu centrálně odpovědného za národní součást Schengenského informačního systému a úkoly orgánu zajišťujícího výměnu doplňujících informací k záznamům v Schengenském informačním systému.
49. Konečně podle § 83 odst. 2 písm. a) zákona o Policii ČR policejní prezidium na písemnou žádost osoby provede neprodleně po jejím doručení bezplatně opravu, likvidaci, blokování nebo doplnění nepravdivých anebo nepřesných osobních údajů vztahujících se k osobě žadatele nebo žadateli poskytne vysvětlení. Pokud by opravou, likvidací, blokováním nebo doplněním osobních údajů bylo ohroženo plnění úkolu podle § 85, může policie místo těchto operací připojit k souboru opravné prohlášení.
50. Požadavky kladenými takto představenou relevantní právní úpravou na postup žalovaného při posuzování žádosti o výmaz osobních údajů z ENO a údajů ze SIS II se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 17. 7. 2018, č.j. 14 A 59/2017 - 52, publ. pod č. 3832/2019 Sb. NSS, o jehož závěry ostatně žalobce svou žalobní argumentaci do značné míry opíral. Městský soud v Praze se v uvedeném rozsudku zabýval skutkově obdobnou situací, kdy byl žadateli o výmaz údajů dříve uložen trest vyhoštění dle § 57 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění zákona č. 152/95 Sb., bez udání délky, tedy na neurčito. Soud přitom uzavřel, že se zřetelem ke shora připomenutým závěrům Nejvyššího správního soudu, dle nichž je nezbytné takové sdělení žalovaného považovat z materiálního hlediska za rozhodnutí, musí toto sdělení splňovat základní podmínky, které jsou na správní rozhodnutí kladeny právními předpisy (především správním řádem) a soudní judikaturou, včetně požadavku na přezkoumatelné odůvodnění.
51. V souvislosti s uvedenou žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti je třeba konstatovat, že žalobce se po žalovaném svým podáním ze dne 22. 7. 2019 domáhal dvou samostatných nároků, a to jednak výmazu jeho osobních údajů z ENO a jednak výmazu těchto údajů ze SIS II. Napadené rozhodnutí nicméně o obou nárocích žalobce pojednává společně, neobsahuje oddělitelné výroky a vzhledem k jeho povaze (dle shora citovaných

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

judikturních závěrů se jedná o rozhodnutí správního orgánu) je nutné jej posuzovat jako celek, jehož části, byť se materiálně týkají dvou různých nároků žalobce, nelze vzhledem k dříve uvedenému oddělit.

52. Již ze shora citovaných ustanovení právních předpisů je však také patrné, že samotné nároky žalobce na výmaz jeho osobních údajů z ENO a ze SIS II je nutno rozlišovat, neboť vedení těchto evidencí je regulováno zcela odlišnou právní úpravou. Nadto vedení osoby v evidenci nežádoucích osob má na osobu zde vedenou jiné dopady než její vedení v SIS II. Vedením v SIS II, který je mezinárodní evidencí osob, je totiž taková osoba vyřazena z možnosti pobytu na území nejen České republiky, ale též ostatních členských států Schengenského prostoru. Naproti tomu ENO je čistě vnitrostátní evidencí a na pobyt zapsané osoby mimo Českou republiku tak nemá žádný dopad.
53. Ze shora uvedeného je patrné, že nároky na přezkum oprávněnosti uchovávání osobních údajů v ENO a SIS II, a tedy i požadavky na odůvodnění jednotlivých částí Napadeného rozhodnutí, budou odlišné. Zatímco v případě ENO „*policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí soudu o trestu vyhoštění z území*“ [viz § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců], v případě SIS II zákon stanoví povinnost osobu do této evidence zapsat pouze „*je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států*“ (§ 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců). Z citovaného je zřejmé, že policejní orgán spravující ENO v daném případě nemá žádnou možnost diskrece o tom, zda je nutné osobu také zapsat do předmětné evidence, a naproti tomu při zápisu osoby do SIS II policie musí zkoumat, zda je u dané osoby dáno riziko závažného narušení veřejného pořádku nebo ohrožení bezpečnosti smluvních států.
54. Na základě této optiky je třeba i samotné posouzení přezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí rozdělit na část zabývající se požadovaným výmazem žalobce z ENO a část zaměřenou na výmaz údajů žalobce ze SIS II.
55. **Co se týče evidence nežádoucích osob**, ve které je žalobce dosud stále zapsán, v tomto ohledu soud odkazuje především na Rozsudek NSS, jehož právním názorem je vázán. Nejvyšší správní soud v Rozsudku NSS dovedl, že postup podle § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců se od postupu podle § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců liší, neboť „*pokud je cizinci trestním soudem uložen trest vyhoštění, policie ho bez dalších úvah označí za nežádoucí osobu a vloží záznam o něm do evidence nežádoucích osob*“. Naopak v případě postupu dle § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, případně jiných zákonem předvídaných skutečností. V tomto případě tedy má pravomoc k posouzení, zda cizince za nežádoucí osobu označit, či nikoliv. Vzhledem k tomuto výkladu je třeba mít také za to, že „*od způsobu označení cizince za nežádoucí osobu se odvíjejí i možnosti jeho výmazu z evidence. Ty upravuje § 155 zákona o pobytu cizinců. U zařazení cizince do evidence podle § 154 odst. 2 tohoto zákona (tedy se správním uvážení policie) přezkoumá policie důvody, které vedly k zařazení cizince do evidence nežádoucích osob, přinejmenším jedenkrát ročně nebo vždy, má-li poznatky, které tyto důvody zpochybňují, a na základě tohoto přezkumu cizince v evidenci ponechá, nebo jej z ní neprodleně vyřadí* (§ 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Naproti tomu u zařazení cizince do evidence podle § 154 odst. 3 tohoto zákona (tedy bez správního uvážení policie) vyřadí policie z evidence nežádoucích osob cizince, jemuž byl uložen trest vyhoštění, jen při naplnění některé právní skutečnosti předvídané zákonem o pobytu cizinců, kterou podle § 155 odst. 2 je vykonání trestu vyhoštění; amnestování trestu vyhoštění prezidentem republiky; prominutí trestu vyhoštění“.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

56. K tomuto Nejvyšší správní soud v Rozsudku NSS shrnul, že „*při záznamu v evidenci nežádoucích osob na základě uloženého trestu vyhoštění (§ 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců]* nemá policie správní uvážení, a je tak povinná zařadit cizince do evidence automaticky. U takto evidovaného cizince nemá policie správní uvážení ani ohledně výmazu z evidence. Naopak je povinná jej z evidence automaticky vymazat při naplnění některé z právních skutečností předvídaných zákonem o pobytu cizinců (§ 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Aby mohl být žalobce v nynější věci z evidence vymazán, musel by trestní soud upustit od zbytku výkonu jeho trestu vyhoštění. [...] Je zřejmé, že zákon o pobytu cizinců zvolil ve vztahu k cizincům vykonávajícím trest vyhoštění formální přístup jak při zařazení cizince do evidence nežádoucích osob, tak při výmazu z ní. To se projevuje právě tím, že policie nemá ani při zařazení, ani při výmazu cizince správní uvážení“.
57. V případě, že by žalovaný v tomto ohledu přezkoumával, zda je žalobce i nadále nežádoucí osobou podle § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, činil by tak na základě pravomoci, kterou zákon u této kategorie cizinců (evidovaných v důsledku trestu vyhoštění) nepředpokládá a zasáhl by tak též do úmyslu zákonodárce vést cizince v evidenci právě po dobu, po kterou cizinec vykonává trest vyhoštění.
58. Ohledně rozdílnosti databáze SIS II a ENO je dále vhodné připomenout vyjádření Policejního prezidia vyžádané NSS v této věci s tím, že „*evidence nežádoucích osob a SIS II představují dvě rozdílné databáze; evidence nežádoucích osob není unitární součástí SIS II. Cizinec může být veden v evidenci nežádoucích osob, aniž by byl veden v SIS II. Naopak je-li cizinec vymazán ze SIS II, může být ponechán v evidenci nežádoucích osob. Tyto dvě databáze jsou tedy samostatné a nijak se navzájem neovlivňují (s tou výjimkou, že do SIS II může být vložen jen ten, kdo už byl zanesen do unitární evidence nežádoucích osob)*“.
59. Na základě výše uvedeného zůstává na žalobci, aby před jeho případným výmazem z ENO nejprve odklidil překážku takového postupu v podobě jeho odsouzení k trestu vyhoštění na dobu neurčitou, a umožnil tak žalovanému, aby mohl vyhovět jeho žádosti. K tomu soud připomíná, že žalobce je nadán prostředky, kterými se takto uloženého trestu vyhoštění může „zbavit“ a nic mu tedy nebrání jich využít. O těchto možnostech byl přitom ze strany žalovaného již poučen.
60. Závěrem této části rozhodnutí pak soud shrnuje, že i v případě výmazu žalobce z evidence nežádoucích osob by nadále zůstalo protiprávním, pokud by žalobce na území České republiky vstoupil, neboť by se tento postup nikterak nedotkl trvalého trestu vyhoštění, přičemž sám žalobce neuvedl žádný jiný konkrétní důvod, pro který by měl být jeho vedením v seznamu nežádoucích osob více omezován.
61. V tomto rozsahu tak žalovaný nepochybil, když bez dalšího uvedl, že osobní údaje žalobce z ENO nevymaže a jako jediný důvod tohoto odmítnutí uvedl žalobcův trvalý trest vyhoštění. Za takové situace žalovaný dostal nejen požadavků kladených na přezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí, ale ve světle závěrů Rozsudku NSS, jimiž je soud s ohledem na shora uvedené vázán, postupoval i věcně správně.
62. V souvislosti s tímto závěrem soud pro úplnost doplňuje, že nemá pochyb o tom, že v době vydání Napadeného rozhodnutí trest vyhoštění žalobce stále trval. V tomto ohledu považuje za klíčové, že žalobce tuto skutkovou okolnost nečinil spornou, neuváděl v tomto ohledu ničeho ani ve své žádosti ze dne 22. 7. 2019 ani v pozdějších podáních. Po vydání Napadeného rozhodnutí nadto byla tato skutečnost žalovaným ověřena opisem z evidence rejstříku trestů a sdělením Okresního soudu v Mostě. Trvání trestu vyhoštění ostatně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

potvrdilo i Nejvyšší státní zastupitelství ve svém vyjádření vyžádaném NSS před vydáním Rozsudku NSS.

63. **Ve vztahu k vedení evidence v SIS II** pak soud znovu odkazuje na výše citované rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2018, č.j. 14 A 59/2017 - 52, publ. pod č. 3832/2019 Sb. NSS, ve kterém zdejší soud s poukazem na čl. 11 preambule a čl. 29 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 uzavřel, že „při přezkoumání nutnosti zachovat uvedený záznam v SIS II musí dotčený orgán vážit, zdali stále přetrvává základní účel vedení záznamu, tj. zajištění vysoké úrovně bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti (viz čl. 1 odst. 2 nařízení č. 1987/2006). Jestliže pak citované nařízení výslovně počítá s tím, že v průběhu doby bude důvodnost vedení záznamu v SIS II oslabovat, je povinností rozhodujícího orgánu (ať k žádosti žadatele či dokonce ex offo každé tři roky) tuto důvodnost pečlivě hodnotit. A to jednak s přihlédnutím ke specifickým dané věci a pak také (a to je pro nyní posuzovanou věc stěžejní) k aktuálnímu stupni nebezpečí spočívajícího v možné přítomnosti posuzované osoby v některém ze států zahrnutých v systému SIS II“. Doplnil, že „nařízení č. 1987/2006 již pro vložení záznamu do SIS II stanoví, že toto rozhodnutí může být učiněno pouze na základě posouzení jednotlivých případů (viz čl. 21 a čl. 24 odst. 1). Uvedené ostatně také vyplývá z věty druhé § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, přičemž dle tohoto ustanovení lze chápat přeřazení osoby z evidence nežádoucích osob do SIS II za výsledek určité vyšší, kvalifikovanější úvahy policie, která je v tomto směru odstupňovaná, a ke které vedle pouhé možnosti ohrožení uvedených zájmů (veřejný pořádek a bezpečnost) přistupuje ještě nutnost „důvodného nebezpečí“, že zde možnost jejich ohrožení skutečně je, přičemž nejde již o možnost toliko hypotetickou, ale o možnost důvodně předpokládanou (srov. shodně KUČERA, V. Schengenský informační systém a přezkum ve správním soudnictví. Právní rozhledy. 2011, č. 2, s. 52-58). Pokud jsou dány tyto „zostřené“ důvody již při vložení záznamu, tak nutnost jejich zvažování ještě více vyvstane při hodnocení opodstatnění dalšího vedení záznamu, protože, jak již bylo uvedeno, citované nařízení počítá s tím, že v průběhu doby budou důvody pro vedení záznamu oslabovat“.
64. Se zřetelem k uvedenému pak Městský soud v Praze v předmětném rozsudku uzavřel, že „je povinností rozhodujícího orgánu (žalovaného) při posouzení možnosti výmazu záznamu ze SIS II pečlivě vážit, zdali nadále trvají důvody pro uchování záznamu v daném systému, a to s ohledem na znění a podstatu nařízení č. 1987/2006. A při vyřízení žádosti žadatele musí rozhodující orgán tyto důvody ve svém rozhodnutí náležitě specifikovat, a to také s přihlédnutím k délce vedení záznamu. To znamená, že rozhodnutí o dalším vedení záznamu musí obsahovat alespoň stručné odůvodnění, proč i nadále předmětná osoba představuje takovou hrozbu pro země zapojené v systému SIS II, že je nezbytné, aby údaj o ní nebyl (s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula) ze systému SIS II vyřazen. Nepostačí přitom, pokud i po více jak patnácti letech rozhodující orgán pouze odkáže na dříve uložený trest vyhoštění (na dobu neurčitou), neboť tento trest sám o sobě (i s ohledem na právní úpravu platnou v době jeho ukládání – viz též dále) nemusí automaticky odůvodňovat uchovávání záznamu. Nařízení č. 1987/2006 ani § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců totiž nestanoví, že každá osoba vedená v evidenci nežádoucích osob musí být automaticky zařazena do systému SIS II, a proto je povinností žalovaného konkrétně (na základě aktuálně zjištěných skutečností) uvést, proč je nezbytné, aby byl údaj o žalobci nadále veden v systému SIS II“. Přitom poznamenal, že pokud tak žalovaný neučinil, je jeho rozhodnutí ve vztahu k vedení záznamu o žalobci v systému SIS II nepřezkoumatelné.

65. Soud se se závěry vyslovenými v rozsudku čtrnáctého senátu týkajícími se vedení žalobce v SIS II zcela ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich jakkoli odchylovat a při svém rozhodování v nyní posuzované věci z nich pro jejich nespornou relevanci rovněž vychází.
66. Lze shrnout, že ze shora představeného právního a navazujícího judikатурního rámce jednoznačně vyplývá, že žalovaný je při posuzování žádosti o výmaz údajů ze SIS II, povinen vážit, zdali stále přetrvává základní účel vedení záznamu, tj. zajištění vysoké úrovně bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti. Přitom platí, že žalovaný je především povinen
- (i.) takové případné důvody pro další vedení záznamu konkrétně označit v odůvodnění rozhodnutí, jímž osobě žadatele sdělí, že záznam o jeho osobě nebude z evidencí vymazán, a dále
- (ii.) vypořádat se v odůvodnění takového rozhodnutí s tvrzenými důvody, pro které žadatel požaduje vymazání záznamu o jeho osobě z předmětných evidencí.
67. Soud ze správního spisu ověřil, že v nyní posuzované věci žalobce již ve svém podání ze dne 22. 7. 2019, kterým žádal mimo jiné o výmaz údajů ze SIS II, s výslovným poukazem na závěry vyslovené v rozsudku č. 3832/2019 Sb. NSS namítal konkrétní důvody, pro které byl přesvědčen o tom, že potřeba vedení záznamu o jeho údajích evidenci SIS II pominula. Argumentace žalobce obsažená v předmětném podání přitom do značné míry odpovídá žalobní argumentaci shrnuté výše v části III. tohoto rozsudku. Žalobce sice uváděl své důvody souhrnně jak k evidenci SIS II, tak i k evidenci nežádoucích osob, nicméně to na věci ničeho nemění.
68. Jak vyplývá ze závěrů vyslovených žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, reprodukováných shora v části II. tohoto rozsudku, žalovaný shora popsáním požadavků ve věci přezkumu uchování údajů žalobce v SIS II nedostal a v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejen, že svůj závěr o tom, že žádosti žalobce o výmaz osobních údajů nelze vyhovět, neopřel o konkrétní důvody osvědčující potřebnost dalšího vedení záznamu o údajích žalobce, ale dokonce se nikterak nevypořádal ani se zcela konkrétními námitkami, jimiž žalobce plně v souladu se závěry vyslovenými v rozsudku č. 3832/2019 Sb. NSS výmaz údajů ze SIS II požadoval.
69. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí kromě závěru o tom, že žádosti žalobce nelze vyhovět, fakticky omezil toliko na reprodukci části relevantní právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců a nařízení č. 1987/2006 a na identifikaci údajů, které jsou o žalobci v obou evidencích vedeny. Poukázal přitom na to, že údaje o žalobci jsou zaznamenány z důvodu uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Mostě, přičemž s poukazem na § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobci doporučil, aby se obrátil na tento okresní soud s žádostí o prominutí trestu, popř. na Kancelář Prezidenta republiky s žádostí o amnestování trestu vyhoštění prezidentem republiky. Jiné relevantní závěry v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neuvedl.
70. Takový postup by v případě trvajících trestu vyhoštění mohl být sice považován za dostatečný v případě, že by žalovaný rozhodoval pouze o žádosti žalobce o výmaz jeho osobních údajů z ENO, není však adekvátní v případě, že žalobce žádal též o odstranění jeho osobních údajů ze SIS II. Žalovaný při svém rozhodnutí zcela odhlédl od požadavků

vyplývajících ze shora představeného právního a navazujícího judikturního rámce, a přestože byl na tyto požadavky žalobcem v podání ze dne 22. 7. 2019 upozorněn, důvody dalšího vedení záznamu o osobě žalobce v SIS II vůbec věcně nepřezkoumal, resp. závěry takového případného přezkoumání a úvahy, jimiž snad byl ve svých závěrech veden, v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nijak neosvětlil. Jediný z Napadeného rozhodnutí seznatelný argument indikující nemožnost vyhovění žádosti žalobce poukazující na uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou přitom v souladu se shora uvedeným pro nevyhovění žádosti o výmaz údajů ze SIS II v žádném případě nepostačuje.

71. Žalovaný zjevně vyšel z mylného východiska o tom, že stejně jako v případě ENO není oprávněn na základě vlastního rozhodnutí vyřadit ze SIS II osobu označenou za nežádoucí podle § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a nedostal tak požadavkům vyplývajícím ze závěrů vyslovených čtrnáctým senátem Městského soudu v Praze v rozsudku č. 3832/2019 Sb. NSS, dle nichž bylo jeho povinností zkoumat, zdali nadále trvá nezbytnost vedení záznamu o jeho osobě v SIS II, a vypořádat se s argumenty zpochybňujícími takový závěr vznesenými žalobcem v jeho žádosti. Chtěl-li snad žalovaný své závěry o nemožnosti vyhovění žádosti žalobce opřít o dříve uložený trest vyhoštění na dobu neurčitou, bylo jeho úkolem popsat přezkoumatelným způsobem okolnosti odůvodňující závěr, že i v současné době by byl žalobci uložen trest vyhoštění na neurčito [trest vyhoštění na dobu neurčitou přitom může být dle Ústavního soudu pojmově uložen jen v nejzávažnějších případech, kde nelze rozumně očekávat, že by odsouzený i po několika letech přestal být pro Českou republiku bezpečnostní hrozbou (náleze ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 4503/12)] a že tyto důvody nadále přetrvávají. Pokud však své rozhodnutí o nevymazání údajů žalobce ze SIS II založil toliko na zcela formálním poukazu na dříve uložený trest vyhoštění (na dobu neurčitou), a to za situace, kdy při ukládání tohoto trestu nebyla zvažována důvodnost jeho konkrétní výměry, nemohlo jeho rozhodnutí v soudním přezkumu ze shora popsaných důvodů obstát. Z postupu žalovaného po podání správní žaloby je naopak patrné, že po provedení řádného posouzení souladného se shora uváděnou judikaturou, sám dospěl k závěru, že údaje žalobce v SIS II již vedeny být nemusí. Takové jednání žalovaného nasvědčuje tomu, že požadované zhodnocení nejen neuvedl v Napadeném rozhodnutí, ale že jej v době vydání rozhodnutí vůbec neprovedl.
72. Obdobně jako v případě posuzovaném čtrnáctým senátem zdejšího soudu tak Městskému soudu v Praze nezbylo než uzavřít, že ze všech shora popsaných důvodů je Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
73. Pro úplnost pak soud nicméně doplňuje, že závěr o nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí je spíše akademického charakteru, neboť žalobci v rozsahu jeho požadavku na vymazání osobních údajů ze SIS II již bylo zcela vyhověno a současně je na základě odůvodnění tohoto rozsudku v části týkající se požadavku žalobce na výmaz osobních údajů z ENO patrné, že v případě trvání jeho trestu vyhoštění nemohou být jeho údaje z ENO odstraněny.
74. Jelikož se však na Napadené rozhodnutí pohlíží jako na rozhodnutí správního orgánu, musí se soud řídit všemi hledisky v takovém případě rozhodnými, tedy je třeba důsledně dodržet také již shora zmiňovaný § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Právě vyslovené závěry tak nejsou nijak dotčeny postupem žalovaného po vydání Napadeného rozhodnutí. Sama okolnost, že žalovaný v reakci na podanou žalobu přistoupil k přezkoumání trvání důvodů pro vedení záznamů o osobě žalobce v SIS II, a dospěl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

k závěru, že žalobce nepředstavuje takovou hrozbu pro země zapojené v předmětném systému, aby bylo nezbytné údaje o žalobci, s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula, i nadále evidovat, a z uvedeného důvodu osobní údaje žalobce ze SIS II vymazal, totiž není se zřetelem k pravidlům vyplývajícím z § 75 odst. 1 s. ř. s. způsobilá popsání vady Napadeného rozhodnutí zhojit. Soud k ní proto nemohl při meritorním posouzení věci přihlídnout. Zároveň výrok žalovaného v Napadeném rozhodnutí (o ENO a SIS II) nebyl oddělitelný a se zřetelem k obsahu dalších podání žalobce nelze mít pochybnosti o tom, že žalobce nebyl postupem žalovaného po vydání Napadeného rozhodnutí zcela uspokojen. Soud proto nemohl postupovat podle § 62 s. ř. s.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

75. Se zřetelem ke shora uvedeným skutečnostem zdejšímu soudu nezbylo, než Napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm žalovaný zohlední závěry vyslovené výše v bodech 50 až 71 tohoto rozsudku, přičemž pokud jde o ENO, žalovaný v dalším řízení posoudí, zda stále trvá překážka výmazu údajů žalobce z této evidence, tj. zda je trest vyhoštění žalobce nadále platný, a podle tohoto zjištění znovu rozhodne o žádosti žalobce ve smyslu § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud žalovaný zjistí, že trest vyhoštění žalobce trvá, nebude ve světle závěrů kasačního soudu povinen hodnotit, zda žalobce představuje nežádoucí osobu podle § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
76. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
77. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci úspěch, přiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 5 úkonů právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, podání ze dne 20. 1. 2020, podání ze dne 10. 7. 2023 a vyjádření ke kasační stížnosti; za podání ze dne 19. 2. 2020 a ze dne 14. 7. 2023 náklady na zastoupení nepřiznal, neboť v prvním případě žalobce fakticky toliko setrval na svém procesním stanovisku a v případě druhém pouze doplnil své podání ze dne 10. 7. 2023, tzn. neučinil jej koncentrovaně, ačkoliv mohl a měl) a 5 režijních paušálů po 300 Kč, podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, sečteno tedy 17 000 Kč. K tomu třeba připočíst 21% DPH z této částky. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 23 570 Kč.
78. Soud podotýká, že za plný úspěch navrhovatele lze považovat „*vyhovění návrhu v celém rozsahu jeho petitu (bez ohledu na to, zda soud přisvědčí všem jeho argumentům); plný úspěch navrhovatele současně znamená plný neúspěch odpůrce. Je-li navrhováno zrušení jednoho rozhodnutí správního orgánu a soud je zruší, jedná se o plný úspěch žalobce; soud při rozhodování o nákladech nezkoumá, o kolik se následným vydáním nového rozhodnutí v souladu se závazným právním názorem soudu může zlepšit postavení žalobce*“ (POTĚŠIL, Lukáš a Vojtěch ŠIMÍČEK. § 60 Náhrada nákladů řízení. In: POTĚŠIL, Lukáš, Vojtěch ŠIMÍČEK aj. *Soudní řád správní: Komentář* [Systém ASPI]. Nakladatelství Leges [cit. 2023-8-10]. ASPI_ID KO15012002CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X).
79. Na základě takto nastavené praxe je třeba posuzovat úspěch v dané věci komplexně, přičemž soud vychází z konečného výsledku řízení. Jestliže tedy bylo žalobci v rámci navrhovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

petitu zcela vyhověno, tj. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, byť z materiálního pohledu byl důvodem zrušení rozhodnutí pouze jeden ze dvou nároků žalobce, je třeba na žalobce pohlížet jako na plně úspěšného a v tomto duchu mu též přiznat plnou náhradu nákladů řízení, a to jak nákladů vzniklých do vyhlášení Původního rozsudku, tak i náhradu nákladů vzniklých v rámci projednání věci Nejvyšším správním soudem a též náhradu nákladů po vrácení věci k dalšímu řízení. V této věci soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č.j. 1 As 61/2008 - 98, který se k této problematice podrobněji vyjádřil s tím, že „do nákladů, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém meritorním rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.“.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. srpna 2023

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.